

λή γλίτσα ἀπάνω του (μυξινάρι = ὁ ἰχθύς μυξίνος) Ἀντίπαζ. Παζ. Τί γλίτσα πού ἔχει αὐτό τὸ χελίτσι τῇ θάλασσας! Ἐρεικ. Τὸ στόμα του ἔχει πούλλες γλίτσες Λέσβ. Ἡ θὰ τὸ βγάλλῃ ὁλόκληρο τὸ κριθάρι ἢ γλίτσα Σίφν. β) Μετων., ἄνθρωπος ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Σκυρ. κ.ά. — Λεξ. Πρω.: Ἡ γλίτσα, πού 'θελε νὰ μὲ σ'χαθῇ μένα! Σκυρ. || Ἄσμ.

Οἱ-γι - ἄντρες μας δὲν εἶν' καλοί, μά 'ντα μποροῦμ' νὰ ποῦμε;

μᾶς λένε πού 'μαστ' ἄσωστες, ὅπου 'μαστε τσαὶ γλίτσες

ἀμ' γλιτσαστήκαμε δαρθὰ ἀπ' τὰ φαγιά καὶ τ'ς πίττες Σκυρ. 3) Ρύπος, ἀκαθαρσία γλοιώδης τὴν ἀφῆν, κηλὶς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐπὶ ἀντικειμένων ἢ τῆς ἐπιφανείας ἢ τοῦ πυθμένου ὑγρῶν ἀκίνητων συνήθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Ἐνα δάχτυλο γλίτσα ἔχει ὁ γιακάς του - ὁ σβέρκος του - τὰ πόδια του σύνθη. Τὰ ροῦχα σ' ἠπιάσαν γλίτσα, γιὰ τὰ φουρεῖς πούλ' κιό Τῆν. Γυμᾶτους γλίτσα εἶσι Λέσβ. (Πολυχνίτ.) Εἶν' ἓνα δαχτύλι γλίτσα ἀπάνω 'ς τὰ 'ενομούστακά του Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γιόμ'σαν γλίτσες τὰ ροῦχα σ' Στερελλ. (Γραν.) Νιὰ γλίτσα 'ς τοῦ γιακά σ' αὐτόθ. Ἐνα δαχτύλι γλίτσα ἔχει πιάσει τὸ πιθάρι Κρήτ. (Νεάπ.) Γλίτσα ἔχει 'ς τὸ βάτο ἢ στέργα Κρήτ. (Ραμν.) Ἀσ' σὸ φίλα φίλα τὰ πράδα τοῦ παιδίου, γλείφανε καὶ τὰ γρίντσες τοῦ προαδίου του (ἐκ παραμυθ.) Ἀμισ. || Φρ. Παιδίου γρίντζα (κατακάθι παιδιῶν, παλιόπαιδο) Οἶν. Κορασίου γρίντζα (παλιοκόριτσο) αὐτόθ. 4) Μετων., ὁ φλύαρος, μικρολόγος Σάμ.: Ἀι, βρέ, τσακίς' ἀπὸν βρουστά μ', παραγίν'κεις γλίτσα. β) Ὁ κακοήθης Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ρόδ. γ) Ὁ κόλαξ Ρόδ. δ) Ὁ ἀηδὴς λόγος Σάμ.: Ἐλα, μίλα καλὰ κι ἄσ' τσί γλίτσες. 5) Γῆ γλοιώδης λόγῳ συστάσεως τοῦ ἐδάφους ἢ ἐμποτίσεως τῆς δι' ὕδατος Θεσσ. (Πήλ. Σκήτ.) Καππ. (Σινασσ.) Κάσ. Μακεδ. (Παρθεν.) Σάμ. Στερελλ. (Ναύπακτ. Σπάρτ.): Ἐχει δέπλα ζδ' ἓνα γλαστρὶ γυμᾶτου γλίτσα Σάμ. Εἶνι μιὰ γλίτσα κι δὲν ἔχου πού νὰ πατήσου Σπάρτ. Μπατάκουσα μέσα 'ς τὴς γλιάτσες (μπατάκουσα = ἐβυθίστην) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. λ ἄ σ π η, λ ἱ γ δ α. 6) Διάφορα φύλλα ἢ στελέχη φυτῶν χερσαίων ἢ θαλασσίων, ὡς φυκῶν κ.ά. Κάρπ. Κάσ. Κέρκ. 7) Ἄρτος κακῶς ἐψηθεὶς Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) 8) Ὑδωρ ὑφάλμυρον Τσακων. (Χαβουτσ.) 9) Ἀσθένεια τῶν προβάτων, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ σαπισθὲν εἰς τὴν μήτραν ἐμβρυον ἀπορρίπτεται ὡς εἶδος βλεννῶν ἢ στερεοποιεῖται ἐντὸς τῆς μήτρας Κρήτ. 10) Πυορροοῦσα πληγὴ Βιθυν. 11) Κατὰ πληθ., τὰ ἐντόσθια Κάρπ. Κάσ. Συνών. κ ο ι λ ι ο β ἔ δ ο υ ρ α. 12) Ὁ ἰχθύς Βλέννιος ἢ φολὶς (Blennius pholis) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae), ὁ β λ ἔ ν ρ ος τῶν ἀρχαίων Δονοῦς. Κουρονῆς. Πάρ. Συνών. ἄ γ λ ε ν ο ὕ σ α, γ α ι δ ο υ ρ ἔ λ α, γ λ ἄ ν ο ς 3, γ λ ἱ ν ο ς 1, 2, γ λ ι ν ο ὗ, γ λ ι ν ο ὗ δ α, γ λ ι σ τ ρ ῖ ν ο ς, γ λ ἱ τ σ α ρ ο ς, γ λ ἱ τ σ η ς 4, γ λ ι τ σ ο κ ω β ι ὅ ς, λ α β ἔ ρ α, μ ε λ ι χ ἄ ν ν α, μ υ ξ ο ὗ, σ α λ ι α κ ο ὗ δ α, σ α λ ι ἄ ρ α. 13) Ὁ ἰχθύς Βλέννιος ἢ σφίγξ (Blennius sphynx) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae) Κάσ.: Ἐπιασε μὲ τ' ἀγίστρι δυὸ γλιτσοκωβιοὺς καὶ μιὰ γ-γλίσ-σα. 14) Ὁ γῆινος σκώληξ (Lumbricus terrestris) Ἐρεικ. Κέρκ. (Σιν.) Μαθράκ. Μακεδ. (Μεσορ.) Ὁθων.: Οἱ γλίτσες ὅτα πραιοῦν δῆλ' 'ς τὴ γῆς, θὰ κἀν κακοκαίρια (πραιοῦν = περιπατοῦν, σύρονται) Σιν. Ὁδὰς πιάκη καὶ βρέχη πολ-λὲς μέρες, γιομῶζοννε οἱ στράτες 'πὸ γλίτσες Ὁθων. Εἶναι σὰ γλίτσα μεγαλύτιρον κι ἄσπρου τοῦ νιρ'λιακούδ' (= εἶδος μικροῦ ὄφεως) Μεσορ. Συνών. εἰς λ. γ λ ι σ τ ρ ῖ ἄ 3. 15) Εἶδος σκώληκος, ὁ ὁποῖος ζῇ ἐντὸς τῆς ἄμμου τῆς θα-

λάσσης καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς δόλωμα πρὸς ἀλίευσιν ἰχθύων Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Σιν. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 436: Μὲ τσί γλίτσες δολώνουμε τ' ἀγίστρια Πάργ. Ὁ Λούκουμος ἐδόλωσε τὴ γαθετὴ του μὲ γλίτσα Ἐρεικ. 16) Ὁ χερσαῖος λεῖμαξ, ὁ γ υ ν ο σ α λ ἱ γ κ α ρ ο ς Πάρ. 17) Ὑπὸ τὸ ὄν. γλίτσα τῆς πέτρας τὰ ἐξῆς εἶδη λειχῶν ἀναπτυσσομένων ἐπὶ λίθων: α) Ροκέλλη ἢ βαφικὴ (Rocella tinctoria) τῆς οἰκογ. τῶν Ροκελλιδῶν (Roccellidae) Ἀμοργ. καὶ β) Ροκέλλη ἢ φύκοψις (Rocella phycopsis) τῆς οἰκογ. τῶν Ροκελλιδῶν (Roccellidae) Ἀμοργ. Κρήτ. Ρόδ. — Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 796 18) Ἐπιρρηματ.: α) πλήρως, μέχρι τῶν χειλέων (ἐπὶ δοχείου περιέχοντος ὑγρὸν) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Γρίντσα 'ποῖκε τὸ καυκὶν Ἀμισ. Συνών. ξ ἔ χ ε ἱ λ α, τ ἱ γ κ α, χ ε ἱ λ α χ ε ἱ λ α. β) ἐν χρῶ, ἐπιπολῆς Ζάκ.: Τὸν ἐπῆρε σγλίντζα. Συνών. φρ. τ ὁ ν ἐ π ἦ ρ ε ξ ἔ γ λ ι ν τ ζ α - ξ ἔ χ ε ἱ λ α - ξ υ σ τ ἄ - ξ ὠ δ ε ρ μ α - ξ ὠ π ε τ σ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλίτσα Ἡπ.

γλιτσαβιάζω ἐνιχ. γκλιατθαβιάζω Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Μετοχ. γκλιατθαβιασμένους Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ἱ τ σ α β ο ς.

Συνθλίβω, λ ε ι ὶ ν ω: Ἐπισι μιὰ πέτρα κι μ' γκλιμ-τθάβιασι τοῦ δάχ'λου.

γλίτσαβος ἐπίθ. ἐνιχ. γκλιτσαβους Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ἱ τ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α β ο ς.

Ὁ ρυπανθεὶς.

γλιτσαίνω Ἰθάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γριντᾶνω Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ἱ τ σ α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ρ ἱ ν τ σ α.

1) Καθίσταμαι γλοιώδης, λιπαρὸς Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Ρυ-ποῦμαι καθίσταμαι ἀκάθαρτος Ἰθάκ. Πόντ. (Ὁφ.): Γλι-τᾶνανε τὰ χέρια μου ἀπὸ τὰ πιάτα Ἰθάκ. Τὰ ροῦχα του γριντᾶσανε Ὁφ. 3) Ἐπὶ ἄρτου, εὐρωτιῶ, μ ο υ χ λ ἱ ἄ ζ ω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ ψωμὶ ἐγλίτσασε.

γλιτσαλέθω Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. γλιτσαλεσμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ἱ τ σ α καὶ τοῦ ρ. ἄ λ ἔ θ ω.

Παράγω διὰ τῆς ἀλέσεως πολὺ λεπτὸν ἄλευρον, τὸ ὁποῖον, ἐνεκὰ τῆς κολλώδους ὑφῆς, τὴν ὁποίαν προσλαμβάνει, κα-θίσταται δυσχερὲς εἰς τὴν ζύμωσιν ἐνθ' ἄν.: Γλιτσαλεσμένο 'ν' τὸ ζυμωτό μου, πού νὰ τότε κἀν ἢ φωθιὰ πού τό 'λε-θε. Ἐπέταξές μου τὸ ἀλετό μου τὴν ἐβδομάδα τούτη, ἐγλι-τσάλεσές το καὶ πετάχτηκε Ἀπύρανθ.

γλιτσαλεσμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι τ σ α λ ἔ θ ω.

Ἡ λίχν λεπτὴ ἄλεσις, ἢ καθιστώσῃ τὸ ἄλευρον οἶονεὶ κολλῶδες καὶ τὴν ζύμωσιν τούτου δυσχερῇ: Εἶδα γλι-τσαλεσμός ἦτον εὐτός.

γλίτσαρος ὁ, Ἡπ. (Πάργ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ἱ τ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ἄ ρ ο ς.

Ὁ πετραῖος ἰχθύς Βλέννιος ἢ φολὶς (Blennius pholis)

τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae). Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ί τ σ α 12.

γλιτσαχειλής ἐπίθ. ἐνιαχ. γλιτσαχειλῆς Σάμ. Θηλ. γλιτσαχειλά Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ ί τ σ α καὶ χ ε ί λ ι.

1) Ὁ ἔχων γλοιῶδες ὑγρὸν περὶ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων Σάμ. Συνών. γ ι α λ α μ α δ ι ἄ ρ η ς, γ ι α λ α μ ᾶ ς Α2, γ λ ι τ σ ο μ υ ξ α χ ε ί λ η ς, μ υ ξ α χ ε ί λ η ς. 2) Τὸ θηλ. ὡς οὖσ., φλεγμονή τῶν χειλέων Ἰων. (Σμύρν.): Μὴν πί-
νῃς ἀπὸ τοῦ ποτήρι του, γιατί ἔχει γλιτσαχειλές καὶ θὰ κολλήσῃς || Ἄσμ.

Καλησπέρα, γλιτσαχειλά, | νὰ μὴ σ' εὔρῃ ἡ ἄλλη νύχτα
(ἐξ ἐπωδ.)

γλιτσερός ἐπίθ. ἐνιαχ. γλιτσερός Π. Βλαστ., Ἀργώ, 238 γλιτσερός Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλιτσερός Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ λ ί τ σ α καὶ τῆς παρχωγ. καταλ. -ε ρ ό ς.

1) Ρυπαρός, ἀκάθαρτος Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Γλοιώδης, ὀλισθηρὸς Π. Βλαστ., Ἀργώ, ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τὰ κόκκαλά σας 'ς τὴ ρηχιά θὲ νὰ λαγγεῖουν,
πάνω παγούρια γλιτσερά θ' ἀγοσσαλεύουν.

γλίτσης ἐπίθ. Θήρ. Κάρπ. (Ἀρκάσ.) Κυκλ. Κῶς (Καρ-
δάμ. Πυλ.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ. Σίφν. Σῦρ. (Ἐρ-
μούπ.) κ.ά. γλίτς' Σάμ. γλίντζης Πόντ. (Ἰνέπ.) γλίσης
Μύκ. γλίσ-σης Κάσ. γλιτσης πολλὰ. γλίντζης Πελοπν.
(Ξεχώρ.) Θηλ. γλίτσα Θήρ. γλιτσοῦ Ἰων. (Μπουρνόβ.
Σμύρν.) Μῆλ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) γλίτσοῦ Πελοπν. (Ξεχώρ.)
Οὐδ. γλίτσικο Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ λ ί τ σ α.

1) Ρυπαρός, ἀκάθαρτος Θήρ. Ἰων. (Μπουρνόβ. Σμύρν.)
Κάρπ. Κάσ. Κυκλ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Μῆλ. Μύκ. Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Σίφν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.:
Εἶναι τέθλιος γλίτσης, ποὺ τὰ ροῦχα του βρωμοῦν ἀπ' τὴ
λέρα Μῆλ. Καμένε γλίτση καὶ σύ, ποὺ δὲν ἀξανοίεις τὴ γλί-
τσα ποὺ σηκώνουν τὰ ροῦχα σου, μόνο μιλεῖς κι ὅλα Ἀπύ-
ρανθ. Καμένε μου γλίτση, θὰ σὲ φάῃ ἡ γλίτσα Σίφν. Κατὰ
γλίτσης εἶναι ὁ γιός σου Καρδάμ. "Αἰ, μωρὴ γλίτσοῦ, λα-
σποβεδοῦρα! (λασποβεδοῦρα = ἀπλυτὴ, ἀκάθαρτη) Ξεχώρ.
Δὲν ἤξερε οὔτε τὴ φροκαλιά νὰ πιᾶσῃ 'ς τὰ χέρια τῆς,
ντεμπέλα καὶ γλιτσοῦ (φροκαλιά = σκούπα) Σμύρν. Εἶναι
ἓνα γλίτσικο Σῦρ. β) Μετων., ὁ ἀηδὴς Κῶς (Πυλ.) Σάμ.
γ) Ὁ φλύαρος, ὁ μικρολόγος Κάρπ. Κάσ. Κῶς (Πυλ.) Σάμ.:
Γλίτσης ποῦ 'ναι ὁ κακόμοιρος! Πυλ. "Εἰς κι τοῦ γλίτς'
ἀπουδῶ κι οὐλοῦ γλίτσης λέει Σάμ. 2) Ὁ γλοιώδης, ἰξώ-
δης Κυκλ. Πόντ. (Ἰνέπ.): Γλίντζης σάλιγκας (= γυμνο-
σαλίγκας) Ἰνέπ. 3) Ὁ εἰς ἄκρον λεπτός, ὁ κάτισχνος
Πόντ. (Ἰνέπ.) Συνών. γ λ ι ν τ ε ρ ί δ ι. 4) Ὡς οὖσ., ὁ ἰ-
χθὺς Βλέννιος ἢ φολὶς (Blennius pholis) τῆς οἰκογ. τῶν
Βλεννιδῶν (Blenniidae) Κάρπ. (Ἀρκάσ.) Συνών. γ λ ί ν ο ς,
γ λ ι τ σ ο κ ω β ῖ ό ς, λ α β έ ρ α, μ ε λ ι χ ἄ ν ν α, μ υ-
ξ ο ὦ, σ α λ ῖ α κ ο ὦ δ α, σ α λ ῖ ἄ ρ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γλίτσης Κάσ. Μῆλ., Γλίτζης
Σῦρ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. Γλίτσης Θήρ. (Οἶα).

γλιτσιαζώ πολλὰ. γλιτσιαζοῦ Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Κου-
κούλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Γραν.) Σκῦρ. κ.ά. γλιτζιάζω
Θράκ. Αἰν. Μάδυτ.)—Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. γλιτζιάζου

Ἰμβρ. γλιτσιαζ-ζω Κῶς (Καρδάμ.) γλιτζιάζω Χίος (Πι-
σπιλ.) γλιτσιαζώ Ἡπ. Κάρπ. Κάσ. Κωνπλ.—Κορ., Ἀνέκδ.
λεξιλ. σημ., 17 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω.
Δημητρ. γλιτσαζώ Πελοπν. (Φιγάλ.) γλιτσαζώ Θήρ. Κρήτ.
(Μαλάκ. κ.ά.) Κυκλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἡλ.)
Σκόπ. Σκῦρ.—Λεξ. Δημητρ. γλιτσαζοῦ Θεσσ. (Σκήτ. κ.ά.)
Σάμ. Σκῦρ. γλιτζιάζω Ἀδραμ. γλιτσαζώ Καππ. (Σινασσ.)
Σκόπ.—Λεξ. Αἰν. Περίδ. γλιτσιαζοῦ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)
γλιτσιαζώ Κάρπ. Κάσ. Μύκ. Σέριφ. γλιτσιαζοῦ Μακεδ.
(Ζουπάν.) γλ.ζ-ζιάζω Χίος γλιτσιαζώ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ λ ί τ σ α. Ὁ τύπ. γ λ ι ν τ ζ ι ἄ ζ ω καὶ
εἰς Σομ.

1) Μεταβ., καθιστῶ τι γλοιῶδες, ὀλισθηρὸν καὶ ἀμ.β.,
εἶμαι γλοιώδης, κολλώδης, ὀλισθηρὸς πολλὰ. καὶ Καππ.
(Σινασσ.): Ἐγλίντσιασαν τὰ χεῖλη του Κάρπ. Γλιτσιαζοῦ τὸ
φαγὶ Κεφαλλ. Τὸ φαῖν νὰ μὴν τὸ φάτε, γιατί εἰχ-χαλασμέ-
νον, ἐγλίντζιασεν Χίος (Πισπιλ.) Κάπου γλίτσιασαν τὰ
μακαρόνια κι δὲν τρώουντι Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἐν δὲς τρώω
τές μυάμεις, γιατί γλιτσιαζ-ζουσιν Κῶς (Καρδάμ.) Γλι-
τσιαζοῦ τὸ σκουρὶ, πιάνει βόχα (= ἄσχημη ὁσμὴ) Σέριφ.
Συνών. ἂ ν α γ λ ι τ σ ι ἄ ζ ω. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ρυπαίνω,
κηλιδῶ καὶ ἀμ.β., ρυπαίνομαι, κηλιδοῦμαι πολλὰ.: Τσόλα
τὰ γλιτσαζοῦ τὰ ροῦχα σας τσαὶ πλύνετε πάλι; (τσόλα =
τόσον σύντομα) Σκῦρ. Ψὲς τ' ἄλλαξ' τὸ παλιόπαιδο τσαὶ
σήμερο γλιτσαζοῦ αὐτόθ. Ἐχυσά τὸ λάδι καὶ γλιτσαζοῦ
τὸ ρυφικό μου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀρφανά 'ναι τὰ καμένα
καὶ θὰ γλιτσιαζοῦν ἀποδῶ κ' ἐκεῖ, ποὺ δὲν ἔχουνε κανένα
νὰ τὰ πλύνῃ Νάξ. (Γαλανῶδ.) Ἐγλίντσιασε ὁ νεροχύτης μου
ἀπ' τὰ βουτήματα τῶ γατσαρολῶ καὶ γιὰ νὰ καθαρίσῃ θέλει
ζεματιστὸ νερὸ Μῆλ. || Ἄσμ.

Μᾶς λένε ποῦ 'μαστ' ἄσωστες, ποῦ 'μαστε τσαὶ γλί-
τσεις,
ἀμ' γλιτσαστήκαμε δαρθὰ ἀπ' τὰ φαγιά καὶ τ'ς
πίττες

Σκῦρ. Συνών. ἂ ν α γ λ ι τ σ ι ἄ ζ ω, λ ι γ δ ι ἄ ζ ω. 3) Κε-
θίσταμαι πολτώδης, πηλώδης, πολλὰ.: Ἡ δουμάτα γλιτά-
τσιασι Ζουπάν. Τοῦ πιτόν' εἶναι γλιτσιασμένον αὐτόθ. Γλι-
τσαζοῦ ὁ δρόμος μετὰ ἀπὸ βροχὴ Πελοπν. (Φιγάλ.) "Ενδὶς
νιρὰ κι γλίτσασι οὐ τόπους (ἔνσις = ἔχυσες) Σάμ. Ἐκάνι
μὰ λαδοῦρα ἴσα-ἴσα β' γλίτσασι οὐ τόπους (ἔκανε μὰ λα-
δοῦρα = ἔβρεξε ὀλίγον, ἐρράντισεν) αὐτόθ. 4) Ὑγραίνομαι,
νοτίζω. Λεξ. Αἰν.: Ἐγλίντσιασαν οἱ λίρες. 5) Αἰσθάνομαι
γλοιώδη ὑφὴν ἐπὶ τινος ἐπιφανείας Θεσσ. (Σκήτ.) Στερελλ.
(Ἀχυρ.): Γλιτσιαζοῦμι οὐλ' ἀπ' τοὺν καπνὸ Ἀχυρ. Γλί-
τσιασ' τοῦ στόμα μ' γιὰ νιράξ' αὐτόθ. Ἐρριζι τὰ δέχτυα
'ς τοῦ γιὰλὸ κι γλίτσασι Σκήτ. 6) Ἐπὶ ὕδατος ἢ ἄλλης ἐπι-
φανείας, καλύπτομαι ὑπὸ γλοιώδους ἐπιστρώματος Κάρπ.:
Ἐγλίντσιασε τὸ νερόν. 7) Παθ. μετοχ.: α) Γλοιώδης,
ὀλισθηρὸς πολλὰ.: Οἱ ἐλῖες ποὺ ἤβαλα 'ς τὸ κονροῦπι ἐγλι-
τσαζοῦ Κρήτ. (Νεάπ.) || Ἄσμ.

Ὡρὴ ξερὴ φασκομηλιά καὶ γλιτσασμένη βιόλα,
ποιός σοῦ 'πε πῶς σ' ἐγάπησα κ' ἐπίστεφές με κιό-
λας;

Κρήτ. (Σητ.)

Πάνω σὲ πέτρο' ἀνέβηκεν ὁ νιός νὰ τὰ μετρήσῃ
καὶ νὰ τ' ἀποτσακίσῃ,
μὰ 'τον ἡ πέτρο' ἀπὸ βροχὴ κ' ἦτο γαὶ γλιτσιασμένη
ἡ -γ-ἐρημοκαημένη

Δ. Κρήτ. β) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς πολλὰ.: Τὰ χέρια σ' ἔ-
ναι γλιτσασμένα Σκῦρ. Μορὶν λ-λίην ὦραν δὸν ἔλλαξα κ' ἦρ-
τεμ μου πάλι γλιτσασμένος Κῶς (Καρδάμ.) Γλιτσιασμένα

